

หนังสือออกให้
ที่ใดนอกเหนือ

(๓๑)

คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๒๙๗๐/๒๕๖๐

ศาลฎีกา

วันที่ ๔ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

ความแพ่ง

ระหว่าง

นางจำเนียร ไชยม

โจทก์

นางช่อนกลิ่น สำอางค์

จำเลย

เรื่อง

ขับไล่

จำเลย

ฎีกาคัดค้าน

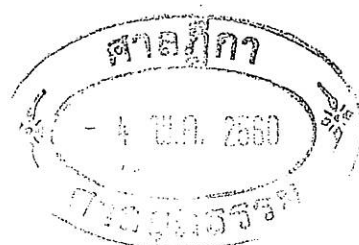
คำพิพากษา

ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ ลงวันที่ ๒๘ เดือน ตุลาคม

พุทธศักราช ๒๕๕๘

ศาลฎีกา รับวันที่ ๑ เดือน เมษายน

พุทธศักราช ๒๕๕๙

(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๒ -

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๘ โจทก์เป็นผู้ได้รับการจัดที่ดินเพื่อเกษตรกรรมโดยตรงจากสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน ๒ แปลง คือ ที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๓๖๑ ตำบลโยธะกา อำเภอบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา เนื้อที่ ๒๖ ไร่ ๒๔ ตารางวา และโฉนดเลขที่ ๑๓๕๗๗ ตำบลโยธะกา อำเภอบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา เนื้อที่ ๒ ไร่ ๒๕ ตารางวา จำเลยเป็นผู้อาศัยสิทธิของนายจันทร์ นาคเนียม บิดาของโจทก์ที่อนุญาตให้จำเลยปลูกบ้านพักอาศัยชั่วคราวในที่ดินของโจทก์ เมื่อบิดาโจทก์ถึงแก่ความตายแล้ว จำเลยและบริวารยังคงอาศัยอยู่โดยไม่มีสิทธิ ต่อมาเมื่อปี ๒๕๕๑ จำเลยขอทำนาปรังในที่ดินของโจทก์ โจทก์ไม่มีคนช่วยทำนาจึงยอมให้จำเลยทำนาหนึ่งฤดู จากนั้นโจทก์เข้าทำนาปีตลอดมาจนระหว่างเดือนพฤษภาคม ถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๕๖ และเดือนตุลาคมถึงเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๖ โจทก์ป่วยและต้องไปอยู่ต่างจังหวัดจึงยอมให้จำเลยทำนาปรังในที่ดินของโจทก์ เมื่อสิ้นฤดูทำนาปรัง โจทก์ไม่ให้จำเลยทำนาปรังอีกต่อไป และมีหนังสือแจ้งให้จำเลยยุติการรบกวนสิทธิในที่ดินของโจทก์ จำเลยได้รับหนังสือแล้วแต่ยังไม่ยุติการรบกวนสิทธิในที่ดินของโจทก์ เป็นเหตุให้โจทก์ได้รับความเสียหายไม่ได้ทำนาเป็นเวลา ๒ ฤดูกาลทำนา เป็นเงินฤดูกาลปีละ ๑๕๐,๐๐๐ บาท

รวม ๒ ฤดูกาลเป็นเงินสดให้เหลือเพียง ๒๕๐,๐๐๐ บาท ขอให้บังคับจำเลยรื้อถอน
สิ่งปลูกสร้าง ขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกจากที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๓๖๑, ๑๓๕๗๗
ตำบลโยธะกา อำเภอบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา ให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงิน
จำนวน ๒๕๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป
จนกว่าจำเลยและบริวารจะรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างออกจากที่ดินของโจทก์
จำเลยให้การว่า แต่เดิมนายจันทร์ นาคเนียม บิดาของโจทก์เป็นผู้ถือครอง
ที่ดินพิพาท ต่อมาโอนกรรมสิทธิ์เป็นของสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมจังหวัด
ฉะเชิงเทราเพื่อให้เกษตรกรได้รับการจัดสรรที่ดิน ต่อมาปี ๒๕๒๙ สำนักงานการปฏิรูป
ที่ดินเพื่อเกษตรกรรมจังหวัดฉะเชิงเทราจัดสรรที่ดินให้นายจันทร์พร้อมกับบุตรคือโจทก์
นายสุจินต์ นาคเนียม และนางมณฑา นาคเนียม แต่ในการทำประโยชน์ที่ดินทุกแปลงที่
ได้รับจัดสรร นายจันทร์เป็นผู้ถือครองและเข้าทำประโยชน์ในฐานะหัวหน้าครอบครัวมา
โดยตลอด ต่อมานายจันทร์ขายสิทธิในที่ดินพิพาทส่วนที่โจทก์ได้รับการจัดสรรให้นายประเทือง
ชลารักษ์ ในราคา ๑๐๐,๐๐๐ บาท โดยความยินยอมของโจทก์ แต่ไม่สามารถโอนสิทธิ
ให้นายประเทืองและไม่สามารถหาเงินคืนนายประเทืองได้ ประมาณปี ๒๕๓๔ นายจันทร์

จึงขายสิทธิในที่ดินพิพาทของโจทก์ให้นางบุญชู ลำอานค์ มารดาของจำเลยอีกครั้งในราคา ๑๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อนำเงินไปคืนแก่นายประเทือง ซึ่งโจทก์ให้ความยินยอม และส่งมอบการครอบครองที่ดินพิพาทให้แก่นางบุญชูและจำเลย จากนั้นนางบุญชูและจำเลยได้ปลูกสร้างบ้านพักอาศัยและทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทตลอดมา จนอำเภอบางน้ำเปรี้ยวได้ออกเลขรหัสประจำบ้านพร้อมออกเลขที่บ้านให้นางบุญชูในฐานะเจ้าบ้าน และมีการออกหนังสือรับรองความเป็นเครือญาติระหว่างนายจันทร์กับนางช่วง นุชแดง มารดาของนางบุญชูว่ามีความสัมพันธ์เป็นลูกพี่ลูกน้องกันจริงเพื่อจะไปโอนสิทธิที่ดินในเขตปฏิรูป นางบุญชูและจำเลยครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทตั้งแต่ปี ๒๕๓๔ จนถึงปัจจุบันเป็นเวลา ๒๓ ปี เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๗ และ วันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๗ จำเลยยื่นเรื่องร้องเรียนขอความเป็นธรรมต่อสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมจังหวัดฉะเชิงเทรา ต่อมาสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมจังหวัดฉะเชิงเทราสอบสวนแล้วเห็นว่า หากโจทก์กับนายจันทร์ร่วมกันขายสิทธิในที่ดินพิพาทให้นางบุญชื่อย่อมเป็นการผิดสัญญาเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมจังหวัดฉะเชิงเทราขอที่จะเสนอคณะกรรมการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมจังหวัดฉะเชิงเทราพิจารณาสั่งให้

○ (๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๕ -

โจทก์สันสิทธิในที่ดินได้อันเป็นผลให้โจทก์มิใช่เป็นผู้ครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทตาม
ความเป็นจริง จึงไม่ใช่ผู้เสียหาย ไม่มีอำนาจฟ้อง ขอให้ยกฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาให้จำเลยและบริวารขนย้ายทรัพย์สินออกไป
จากที่ดินซึ่งอยู่ในเขตปฏิรูปที่ดินจังหวัดฉะเชิงเทรา ที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๓๖๑ และเลขที่ ๑๓๕๗๗
ตำบลโยธะกา อำเภอบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา และส่งมอบการครอบครองที่ดินให้
โจทก์ กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ ๓,๐๐๐ บาท
ค่าขออื่นให้ยก

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาตรวจสอบสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้เถียงกัน
ในชั้นฎีการับฟังได้ว่า ที่ดินพิพาท ๒ แปลง คือ ที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๓๖๑ และเลขที่
๑๓๕๗๗ ตำบลโยธะกา อำเภอบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา เป็นที่ดินในเขตปฏิรูป
ที่ดินที่โจทก์เป็นผู้ได้รับสิทธิการเช่าจากสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมจังหวัด

- ๖ -

ฉะเชิงเทรา ตามสัญญาเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรมเอกสารหมาย จ.๑ โดยโจทก์เป็นผู้เสีย
ค่าเช่าตามใบเสร็จรับเงินเอกสารหมาย จ.๔ และนำที่ดินพิพาทไปขอแปลงสินทรัพย์เป็นทุน
ตามเอกสารหมาย จ.๕ แต่มีจำเลยเป็นผู้ครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินพิพาททั้งสองแปลง
โดยโจทก์อ้างว่า จำเลยเข้าทำประโยชน์โดยได้รับอนุญาตจากนายจันทร์ นาคนิยม บิดาโจทก์
ส่วนจำเลยอ้างว่า นายจันทร์เป็นผู้ถือครองทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทในฐานะหัวหน้าครอบครัว
เพียงแต่ให้โจทก์มีชื่อเป็นผู้เช่าในสัญญาเช่าจากสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม
จังหวัดฉะเชิงเทราเท่านั้น นายจันทร์ขายสิทธิการเช่าที่ดินพิพาททั้งสองแปลงให้นางบุญชู
สำอวงค์ มารดาจำเลย โดยการส่งมอบการครอบครองตั้งแต่ปี ๒๕๓๔ ซึ่งการขายสิทธิ
ดังกล่าวเป็นการขัดต่อระเบียบคณะกรรมการการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม มีผลให้โจทก์สิ้น
สิทธิการเข้าทำประโยชน์ในที่ดินพิพาททันทีตามระเบียบคณะกรรมการการปฏิรูปที่ดินเพื่อ
เกษตรกรรมว่าด้วยการให้ทำเกษตรและสถาบันเกษตรกรผู้ได้รับที่ดินจากการปฏิรูปที่ดิน
เพื่อเกษตรกรรมปฏิบัติเกี่ยวกับการเข้าทำประโยชน์ในที่ดิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๐
ข้อ ๑๑ ที่โจทก์แก้ฎีกาว่า ฎีกาของจำเลยต้องห้ามฎีกาในข้อเท็จจริง นั้น เห็นว่า โจทก์ฟ้อง
ขับไล่จำเลยออกจากที่ดินพิพาทพร้อมกับเรียกค่าเสียหาย โดยจำเลยมิได้กล่าวแก้เป็นข้อพิพาท

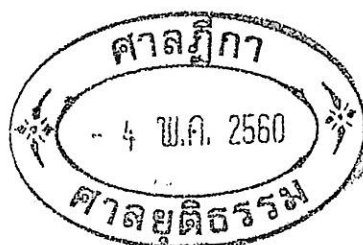

ด้วยกรรมสิทธิ์ การที่โจทก์บรรยายฟ้องขอคิดค่าเสียหายที่มีได้เข้าทำนาปีเป็นเวลา ๒ ฤดูกาล
ทำนาปี เป็นเงินฤดูกาลปีละ ๑๕๐,๐๐๐ บาท รวม ๒ ฤดูกาล เป็นเงินลดให้เหลือเพียง
จำนวน ๒๔๐,๐๐๐ บาท แต่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ขับไล่จำเลยโดยมิได้กำหนดค่าเสียหาย
ให้แก่โจทก์ และโจทก์ไม่อุทธรณ์ จึงถือได้ว่า ในขณะที่ยื่นคำฟ้องนั้น ที่ดินพิพาทอาจให้เข้าได้
ปีละ ๑๕๐,๐๐๐ บาท ซึ่งคำนวณแล้วเกินเดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ฎีกาของจำเลยจึงไม่ต้องห้าม
ฎีกาในข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๘ วรรคสอง (เดิม)
มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยเข้าทำประโยชน์ในที่ดินพิพาท
ทั้งสองแปลงโดยเป็นผู้ซื้อสิทธิการเช่าจากโจทก์หรือไม่ เห็นว่า ก่อนฟ้องคดีนี้ โจทก์แจ้งความ
ร้องทุกข์ดำเนินคดีอาญาข้อหาบุกรุกแก่จำเลยในศาลชั้นต้น ในขณะเดียวกันจำเลยก็ร้องเรียน
ต่อสำนักงานการปฏิรูปที่ดินจังหวัดฉะเชิงเทราเพื่อให้มีการสอบสวนข้อเท็จจริงในกรณี
ที่โจทก์โอนขายสิทธิการเช่าให้มารดาจำเลยด้วย ที่โจทก์อ้างว่านางบุญชู มารดาจำเลย มาขอ
อาศัยสิทธิโจทก์อยู่ในที่ดินพิพาท โจทก์มีนางประทุม แสงกระจ่าง นายชัชวาล จุ้ยสุวรรณ
และนางบรรจบ ลิ้มปิสวัสดิ์ มาเบิกความเป็นพยานต่อศาลว่าเป็นผู้รู้เห็นขณะนายจันทร์
บิดาโจทก์เจรจาตกลงยินยอมให้นางบุญชู มารดาจำเลยอาศัยสิทธิปลูกบ้านในที่ดินพิพาท

เป็นการชั่วคราวนั้น ไม่ปรากฏว่าพยานบุคคลทั้งสามปากเคยให้การในข้อเท็จจริงดังกล่าว
ต่อพนักงานสอบสวนในชั้นสอบสวนคดีอาญา หรือต่อเจ้าหน้าที่สำนักงานการปฏิรูปที่ดิน
จังหวัดฉะเชิงเทราในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริงมาก่อนแต่อย่างใด ทั้งที่พยานบุคคลทั้งสามปาก
ถือเป็นประจักษ์พยานที่มีความสำคัญต่อการพิสูจน์พยานหลักฐานของโจทก์ การที่พยาน
โจทก์ทั้งสามปากดังกล่าวเพิกมาเบิกความในข้อสาระสำคัญอันเป็นประโยชน์แก่โจทก์ในชั้นศาล
ทั้งยังปรากฏว่านางประทุมและนายชัชวาลมีความสัมพันธ์ในฐานะเป็นผู้ร่วมลงทุนเลี้ยงกุ้ง
กับโจทก์ ส่วนนางบรรจบเป็นพี่สาวของโจทก์ จึงน่าจะเชื่อว่าพยานโจทก์ทั้งสามปากดังกล่าว
เป็นพยานที่มากับความช่วยเหลือโจทก์ มิได้รู้เห็นข้อเท็จจริงตามที่เบิกความแต่อย่างใด
คำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสามปากจึงขาดน้ำหนักน่าเชื่อถือ ข้ออ้างของจำเลยที่ว่าจำเลย
ซื้อสิทธิการเช่าจากโจทก์นั้น แม้จะไม่มีหลักฐานการซื้อขายสิทธิการเช่ามาแสดงเป็นหลักฐาน
แต่จำเลยก็มีนายเชื่อม อยู่นิ่ม ซึ่งเป็นญาติของทั้งสองฝ่าย ถือเป็นพยานคนกลางและเป็น
ประจักษ์พยานเบิกความเป็นพยานจำเลยว่าเป็นผู้รู้เห็นขณะนางบุญชูจ่ายเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท
แก่นายจันทร์เป็นค่าซื้อขายสิทธิการเช่า โดยนายจันทร์ บิดาโจทก์บอกขายสิทธิการเช่าให้

แก่นายเชื้อมก่อน แต่นายเชื้อมบอกปฏิเสธเพราะไม่มีเงินซื้อ นายจันทร์จึงไปขายให้นางบุญชู มารดาจำเลยสอดคล้องกับข้อเท็จจริงในบันทึกถ้อยคำของนายเชื้อมที่ได้ให้ไว้ต่อเจ้าหน้าที่สำนักงานการปฏิรูปที่ดินจังหวัดตามเอกสารหมายเลข ๗ ว่านายเชื้อมเป็นผู้ติดต่อให้มีการซื้อขายสิทธิในที่ดินระหว่างนายจันทร์กับนางบุญชู และเป็นผู้รู้เห็นการจ่ายเงินค่าซื้อสิทธิการเช่า ๑๐๐,๐๐๐ บาท และในบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนของนายเชื้อม ตามเอกสารหมายเลข ๕ ซึ่งได้ให้การต่อพนักงานสอบสวนไว้ก่อนแล้ว ทั้งที่มาแห่งการขายสิทธิการเช่าที่จำเลยอ้างว่าสืบเนื่องจากนายจันทร์ต้องการเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ไปคืนให้แก่นายประเทือง ชลารักษ์ ผู้ขอยกเลิกการซื้อสิทธิการเช่ารายแรกเพราะไม่สามารถโอนเปลี่ยนชื่อผู้เช่าสิทธิให้แก่ นายประเทืองได้นั้น จำเลยก็มีนายประเทืองมาเบิกความสนับสนุนข้อเท็จจริงส่วนนี้ซึ่งสอดคล้องตรงกับบันทึกถ้อยคำชั้นสอบสวนข้อเท็จจริงที่นายประเทืองให้ไว้ต่อเจ้าหน้าที่สำนักงานการปฏิรูปที่ดินจังหวัดฉะเชิงเทรา ตามเอกสารหมายเลข ๗ เช่นกัน ซึ่งนอกจากจะรับฟังเป็นเหตุเป็นผลกันแล้ว ยังแสดงให้เห็นถึงเจตนาของนายจันทร์ที่ต้องการขายสิทธิการเช่าถึง ๒ ครั้ง พร้อมทั้งเหตุจำเป็นที่มีการขายสิทธิการเช่าให้แก่นางบุญชู มารดาจำเลยในที่สุดด้วย เชื่อมโยง

สอดคล้องกับที่นายจันทร์ยื่นคำร้องต่อที่ว่าการอำเภอบางน้ำเปรี้ยวให้ออกหนังสือรับรองว่า
นายจันทร์เป็นลูกพี่ลูกน้องกับนางช่วง นุชแดง มารดานางบุญชูเพื่อนำไปใช้ในการโอนที่ดิน
ของสำนักงานการปฏิรูปที่ดินจังหวัดฉะเชิงเทรา ตามหนังสือรับรองเอกสารหมาย ล.๑๑
เพื่อนำไปประกอบเป็นหลักฐานขอโอนสิทธิการเช่าเป็นชื่อของนางบุญชู มารดาจำเลย
อันเป็นข้อสนับสนุนว่านายจันทร์มีเจตนาโอนขายสิทธิการเช่าจริง จึงได้พยายามชวนขาย
ดำเนินการดังกล่าว เพื่อให้ผู้ซื้อสิทธิได้ไปซึ่งการโอนสิทธิการเช่าโดยชอบ และเมื่อพิจารณา
รูปถ่ายบ้านที่จำเลยปลูกบนที่ดินพิพาท ตามหมาย จ.๖ และ ล.๑๐ ที่มีลักษณะมั่นคงถาวร
ประกอบด้วยแล้ว ทำให้น่าเชื่อว่าจำเลยครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทโดยมีเจตนา
ครอบครองที่ดินพิพาทเพื่อตนอย่างเป็นเจ้าของสิทธิมากกว่าเป็นเพียงผู้อาศัยสิทธิผู้อื่นเป็นการ
ชั่วคราวเท่านั้น การที่จำเลยไปยื่นคำขอหมายเลขทะเบียนบ้านเมื่อใด จึงหาเป็นข้อพิรุธหรือ
เป็นข้อสำคัญแต่อย่างใด และเมื่อนางบุญชู มารดาจำเลยกับจำเลยเข้าครอบครองทำประโยชน์
ในที่ดินพิพาทโดยการปลูกบ้านพักอาศัยและทำการเกษตรมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๔ โดยมี
พยานหลักฐานที่รับฟังได้ว่านายจันทร์ บิดาโจทก์ขายสิทธิการเช่าให้มารดาจำเลย และ

มีพฤติการณ์ที่รับฟังได้ว่าจำเลยเจตนายึดถือเพื่อตนอย่างเป็นผู้รับโอนสิทธิการเช่าตลอดมา โดยโจทก์ไม่เคยโต้แย้งคัดค้าน จึงต้องถือว่าจำเลยเข้าทำประโยชน์ในที่ดินพิพาททั้งสองแปลง ในฐานะผู้ซื้อสิทธิการเช่าจากโจทก์ผู้ได้สิทธิการเช่าจากรัฐจริง ซึ่งการโอนสิทธิการเช่านี้ดังที่ ปฏิรูปที่ดินจังหวัดฉะเชิงเทรา มีความเห็นตามเอกสารหมายเลข ๘ แม้ได้ทำให้จำเลยมีสิทธิ เข้าทำประโยชน์ในที่ดินดังกล่าวได้ตามกฎหมาย แต่ข้อห้ามมิให้เกษตรกรที่ได้รับสิทธิการเช่า โอนสิทธิการเช่าไปยังบุคคลอื่นตามระเบียบคณะกรรมการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมว่าด้วยการ ให้เกษตรกรและสถาบันเกษตรกรผู้ได้รับที่ดินจากการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมปฏิบัติ เกี่ยวกับการเข้าทำประโยชน์ในที่ดิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งออกตามความในมาตรา ๑๙ (๘) แห่งพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๑๘ ตามเอกสารหมายเลข ๘ ข้อ ๑๑ (๒) ย่อมมีผลให้โจทก์ซึ่งเป็นเกษตรกรผู้โอนสิทธิการเช่าต้องสิ้นสิทธิการเข้า ทำประโยชน์ในที่ดินที่ได้รับมอบจากสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมทันทีที่เกิดเหตุการณ์ เช่นนั้นขึ้นตามข้อ ๑๑ วรรคสอง โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องขับไล่จำเลย และเป็นเรื่องที่ สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมจะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบ

○ (๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

- ๑๒ -

หลักเกณฑ์ต่อไป ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ พิจารณา ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วยฎีกาของจำเลย
ฟังขึ้น

พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง ให้ศาลชั้นต้นดำเนินการส่งคำพิพากษาศาลฎีกา
ฉบับนี้ให้สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมทราบ ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลให้
เป็นพับ.

นายอภิรัตน์ ลัดพลี

นายสุบุญ วุฒิวงศ์

นายชัยรัตน์ ศีลาลาย

ในรองสำเนาถูกต้อง

(นางศรีสุกต เมฆจันทร์)
เจ้าพนักงานศาลยุติธรรมชำนาญกา